

Barbora Porčogošová

Základná umelecká škola J. Melkoviča, Okružná , Stará Ľubovňa

Čarodejnica Corona

Čo sa to stalo? Nechápem! Ba dokonca niečo také nezažili ani moji rodičia. Boli sme uväznení, samozrejme, aj celá spoločnosť chorobou nazývanou Corona. Ja i naša celá spoločnosť ostala zo dňa na deň zatvorená vo svojich domovoch. Moje dni sa zrazu zmenili na dni ako cez kopirák. Každý deň dookola stále to isté. Ráno som vstala s skontrolovala si školskú internetovú stránku. Urobila som si domáce úlohy, potom som pomáhala mame v domácnosti. Vždy okolo tretej som sa zašla poprechádzať do lesíka s kamarátkou. V tejto nešťastnej situácii s Covidom-19 sa mojou obľúbenou činnosťou stala práve prechádzka do blízkeho lesa. Netušila som, že pravé prechádzka do lesa bude raz pre mňa tak dôležitá. Po prechádzke som mávala doma online hodinu klavíru. Po klavíri som mala skoro vždy v ten istý čas video hovor s mojou mentorkou. Vôbec som sa doma nenudila, lebo práce som mala vyše hlavy. Po mesiaci mi začala chýbať nielen škola, ale dokonca aj učitelia. Dokonca mi začalo chýbať aj samotné cestovanie autobusom do školy. Bolo to pre mňa ťažké stále byť vo vnútri a nič nerobiť, ale napriek tomu som sa snažila nájsť si vždy nejakú prácu, aby som sa s niečím zamestnala a hlavne nenudila. Uvedomila som si, že už ani sociálne aplikácie ako Facebook ma nezaujímali. Asi som sa tým presýtila. Začali mi chýbať reálne kamarátky a spolužiaci. Túto situáciu som spočiatku nebrala vážne. Z Corony som si robila srandy, tak ako mnohí iní. No keď som videla v správach a na sociálnych sieťach, že ľudia umierali, prestala som si robiť z toho randu a začala som to brať vážne. Dokonca som sa začala aj obávať o zdravie našej rodiny. Začala som sa sama správať viac zodpovedne. Samoštúdium som začala brať viac zodpovedne, aj so situáciou, ktorá nastala, som sa pomaly zmierila. Naďalej som sa tešila na prechádzky do prírody, kde som aspoň na chvíľu zabudla, že nemôžem ísť s kamarátkami do mesta na pizzu, ani do kina. Potom konečne nastala situácia, keď sa pomaly vracal život do normálu. Tešila som sa, že sme sa mohli stretnúť celá rodina, opäť som sa mohla stretávať s mojou mentorkou. Pre nás žiakov to bolo ťažké. Najviac som sa tešila na to, že budem môcť ísť konečne v septembri do školy. A tak sa život dostával do normálu, len s tým, že rúška ostávali našou súčasťou života i naďalej. Verila som, že to bude už len lepšie a lepšie. No ani nie po mesiaci je to opäť späť. Je mi z toho smutno. Vysoké aj stredné školy sú znovu pozatvárané, a určite sa zatvoria zase aj základne školy. Keďže som deviatačka, čakajú ma prijímačky na strednú školu a neviem si ani len predstaviť, ako to všetko zvládnem.

Pomaly a isto som začala Coronu nenávidieť. Vo svojich predstavách ju vidím ako čarodejnicu, ktorá ovláda celý svet a chce mu vládnuť. Verím, že sa konečne jej sila pomínie a život ľudstva celého

sveta sa vráti do normálu. Že sa budeme môcť opäť nadýchnuť a pohybovať sa bez akýchkoľvek obmedzení. Možno nám len príroda vracia to, čo jej my ľudia spôsobujeme dlhé roky. A možno sa nežná pani Príroda premenila na škaredú, pomstychtivú čarodejnicu, ktorá sa rozhodla potrestať nás, nezodpovedných ľudí, a priviesť nás opäť k rozumu.